

РЕШЕНИЕ

№ 833

гр. София, 13.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. IV-Д СЪСТАВ, в публично заседание на тридесети януари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Здравка И.

Членове: Наталия П. Лаловска
 Яна Борисова

при участието на секретаря Екатерина К. Тодорова
като разгледа докладваното от Наталия П. Лаловска Въззивно гражданско дело № 20231100500158 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл. 258 – 273 ГПК.

Образувано е по 2 бр. въззивни жалби.

С въззивната си жалба ищецът „Топлофикация София” ЕАД обжалва решение № 11035/12.10.2022г., постановено по гр.дело № 25419/2022г. по описа на СРС, 128-и състав, изменено по реда на чл. 248 ГПК с определение № 33437/08.12.2022г. по същото дело, **в частта**, в която са отхвърлени предявените срещу ответника М. Н. М. установителни искове по чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД, вр. чл. 149, чл. 149 и чл. 154 ЗЕ и чл. 86, ал. 1 ЗЗД, за горницата над уважения размер 186.66 лева до пълния предявен размер от 216.04 лева за мораторна лихва за периода от 15.09.2019г. до 15.02.2022г., върху главницата от 1 379.22 лева - цена на топлинна енергия, доставена в топлоснабден имот с аб. № 126080, през периода от 01.05.2019г. до 30.04.2020г., за сумата 27.72 лева, представляваща ½ част от цената на услугата дялово разпределение за периода от м.01.2019г. до м.04.2021г., и за сумата 5.39 лева – обезщетение за забава за плащането на същата главница за периода от 03.03.2019г. до 15.02.2022г., **и в частта**, в която са отхвърлени предявените срещу ответника Н. И. С. установителни искове по чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД, вр. чл. 149, чл. 149 и чл. 154 ЗЕ и чл. 86, ал. 1 ЗЗД за сумата 1 379.22 лева – ½ част от дължимата цена на топлинната енергия, доставена през периода от 01.05.2019г. до 30.04.2020г. в топлоснабден имот с аб. № 126080, за сумата 216.04 лева - мораторна лихва за периода

от 15.09.2019г. до 15.02.2022г., за сумата 27.72 лева, представляваща $\frac{1}{2}$ част от цената на услугата дялово разпределение за периода от м.01.2019г. до м.04.2021г., и за сумата 5.39 лева – обезщетение за забава за плащането на същата главница за периода от 03.03.2019г. до 15.02.2022г., за които вземания по ч.гр.д. № 9202/2022г. по описа на СРС, 128-и състав, на 04.03.2022г. е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК.

Във въззивната жалба са изложени съображения за неправилност на постановеното съдебно решение. Неправилно СРС кредитирал единствено заключението на СТЕ като не взел предвид и не обсъдил това на ССЧЕ. Неправилно съдът не съобразил чл. 31, ал. 2 и чл. 32, ал. 3 ОУ на ищеца, в които била установена възможност за търговеца да осъществи погасяване на стари задължения със сумата повече от изравнителните сметки. ОУ обвързали ответниците, същите не направили рекламация в предвидения по чл. 70, ал. 6 от Наредбата за топлоснабдяването 30-дневен срок. Извършеното сторниране на най-старите задължения било и в интерес на длъжника, хипотезата на чл. 105 ЗЗД била неотнормима в случая. Неправилно СРС приложил и материалния закон – пар. 1, т. 42 ДР от ЗЕ, като приел, че макар, че била носител на вещни права върху имота, ответникът С. не била обвързана от облигация с ищеца. Откриването на партия имала единствено счетоводно значение, а не правно такова. Погрешно приел още, че в случай, че било учредено вещно право на ползване, лицето ползувател е лицето, обитавало имота и консумирало топлинната енергия. Моли постановеното първоинстанционно решение да бъде отменено, а вместо това – постановено друго, с което предявените искове да бъдат изцяло уважени. Претендира разноски за двете инстанции.

В срока по чл. 263, ал. 1 ГПК ответниците М. Н. М. и Н. И. С., чрез адв. Г., депозират писмени отговори, с които оспорват въззивната жалба на ищеца като неоснователна. Неправилно ищецът се позовавал на чл. 32 ОУ – доводите му не кореспондирали с наведените с исковата молба факти, а задължението на ищеца да извърши определени счетоводни записвания не можело да доведе до преобразуващ ефект спрямо задълженията на потребителя. Позовават се на чл. 32, ал. 3 и ал. 4 ОУ в хипотеза на своевременно заплащани задължения от страна на потребителя и института на погасителната давност. Споделят мотивите на първоинстанционното решение в частта за отхвърлените по отношение на ответника С. искове. Намират обжалваното съдебно решение за правилно в обжалваната от ищеца част и молят същото да бъде потвърдено.

Ответникът М. Н. М., чрез адв. Г., обжалва първоинстанционното решение **в частта**, в която на основание чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД, вр. чл. 149, чл. 149 и чл. 154 ЗЕ и чл. 86, ал. 1 ЗЗД било установено, че дължи на ищеца разликата над сумата 862.95 лева до уважения размер от 1 379.22 лева – цена на топлинната

енергия, доставена през периода от 01.05.2019г. до 30.04.2020г. в топлоснабден имот с аб. № 126080 и в частта, в която е признато за установено задължението му за сумата 186.66 лева – мораторна лихва върху главницата за доставена топлинна енергия.

В депозираната въззивна жалба ответникът М. излага, че с исковата молба ищецът претендирал по отношение на него $\frac{1}{2}$ част от дължимата цена на топлинна енергия, като по делото било установено задължение в общ размер 1 725.89 лева, предвид на което установявайки задължение в размер на 1 379.22 лева, за разликата над 862.95 лева СРС се произнесъл свръхпепитум. Ето защо в същата част решението било недопустимо, евентуално - неправилно. По отношение вземането за мораторна лихва забава не се установявала – не бил спазен предвидения законов ред за обявяване на изравнителните сметки, СРС не се произнесъл и по възражението за нищожност на уговорката за мораторни лихви – неустойки върху главницата за ТЕ, предвидени в ОУ на търговеца. Моли за обезсилване/отмяна на първоинстанционното решение в обжалваната част и за отхвърляне на предявените искове.

В срока по чл. 263, ал. 1 ГПК „Топлофикация София” ЕАД депозира писмен отговор на въззивната жалба на ответника М., с който я оспорва.

Третото лице-помагач на страната на ищеца „МХ Е.“ ООД не заявява становище по жалбите.

Като необжалвано първоинстанционното съдебно решение е влязло в законна сила в частта, в която по отношение на ответника М. е признато за установено, че дължи на ищеца сумата 862.95 лева – $\frac{1}{2}$ част от дължимата цена на доставена топлинна енергия през периода от 01.05.2019г. до 30.04.2020г. в топлоснабден имот с аб. № 126080.

Предвид нормата на чл. 269 ГПК въззивната инстанция дължи проверка за валидността на решението, за неговата допустимост, в обжалваната част, а за правилността му единствено на въведените в жалбата основания.

При изпълнение правомощията си по чл. 269 ГПК настоящият въззивен състав намира обжалваното решение за валидно и допустимо.

Не е налице твърдяното произнасяне свръхпетитум по отношение на ответника М., доколкото пълният претендиран спрямо него размер на вземането за топлинна енергия за исковия период е в размер на сумата 1 379.22 лева, като СРС признал за установено по реда на чл. 422, ал. 1 ГПК вземането в така предявения размер. Съображенията на въззивника следва да се обсъждат във връзка с правилността на обжалвания съдебен акт.

По отношение на правилността на обжалваното първоинстанционно решение настоящият съдебен състав намира следното:

В сезиралата съда искова молба ищецът „Топлофикация София“ ЕАД излага, че

ответниците М. Н. М. и Н. И. С. били собственици на топлоснабдения имот - апартамент № 61, находящ се в гр. София, ж.к. „*****“, с аб. № 126080, и като такива били клиенти на доставяната в имота топлинна енергия за битови нужди по смисъла на чл. 153, ал. 1 ЗЕ. През периода от м.05.2019г. до м.04.2021г. ищецът доставил в имота им топлинна енергия на стойност 2 758.43 лева, която цена, с оглед квотите си в правото на собственост ответниците дължали поравно, т.е. по 1 379.22 лева. Дължали му и цена на услугата дялово разпределение за периода от м.01.2019г. до м.04.2021г. в размер на сумата 55.44 лева, всеки ответник по 27.72 лева. Ответниците не заплатили дължимите суми и за периода от 15.09.2019г. до 15.02.2022г. му дължали обезщетение за забавата в размер на 432.09 лева върху главницата за топлинна енергия, по 216.04 лева всеки от тях, а за периода от 03.03.2019г. до 15.02.2022г. му дължали обезщетение за забавата в размер на 10.78 лева върху главницата за дялово разпределение – по 5.39 лева всеки от тях. Ищецът подал заявление за горните претенции по чл. 410 ГПК на 22.02.2022г., за което на 04.03.2022г. по ч.гр.д. № 9202/2022г. по описа на СРС, 128-и състав била издадена заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК. Ответниците възразили срещу заповедта поради което ищецът моли съдът да постанови решение, с което да признае горните вземания за установени. Претендира законни лихви и разноски за производството.

В срока по чл. 131 ГПК ответникът М. Н. М. депозира писмен отговор на исковата молба, с който оспорва исковете. Оспорва твърдението, че наследодателят му бил собственик на процесния апартамент, оспорва и твърдените от ищеца квоти в правото на собственост. По отношение за вземането за лихва – не се установявало публикуване на дължимите суми на интернет страницата на търговеца – чл. 33, ал. 1 и ал. 2, чл. 33, ал. 2 ОУ, възразява и за нищожност от визираните клаузи от ОУ. Ищецът не бил и титуляр на вземането на цената на услугата дялово разпределение. Не оспорва доставеното количество топлинна енергия и неговата цена. Възразява за изтекла погасителна давност за вземанията.

В срока по чл. 131 ГПК ответникът Н. И. С. депозира писмен отговор на исковата молба, с който оспорва исковете. Не била обвързана от облигация с ищеца – по делото ищецът сам представил доказателства, че сключил договор с друго лице, наследодателят ѝ не бил собственик на процесния апартамент, оспорва и твърдените от ищеца квоти в правото на собственост. По отношение за вземането за лихва – не се установявало публикуване на дължимите суми на интернет страницата на търговеца – чл. 33, ал. 1 и ал. 2, чл. 33, ал. 2 ОУ, възразява и за нищожност от визираните клаузи от ОУ. Ищецът не бил и титуляр на вземането на цената на услугата дялово разпределение. Не оспорва доставеното количество топлинна енергия и неговата цена. Възразява за изтекла погасителна давност за вземанията.

Предвид нормата на чл. 149, ал. 1, т. 6 ЗЕ продажбата на топлинна енергия се

извършва въз основа на писмени договори при общи условия, сключени между доставчика на топлинна енергия и клиентите /потребителите/ в сграда - етажна собственост. Същевременно законът предвижда хипотеза на договорно обвързване и без наличието на изричен писмен договор - съобразно разпоредбата на чл. 153, ал. 1 ЗЕ всички собственици и титуляри на вещно право на ползване в сграда – етажна собственост, присъединени към абонатна станция или нейно самостоятелно отклонение, са клиенти /потребители/ на топлинна енергия. Настоящият съдебен състав при тълкуване на горните норми намира, че втората хипотеза се явява субсидиарна на първата и е приложима единствено в случаите, когато клиентът /потребителят/ на топлинна енергия в сграда в режим на етажна собственост и доставчикът не са сключили нарочен писмен договор за продажба на топлинна енергия.

От представените по делото с писмо вх. № 174618/22.08.2022г. на Столична община, Направление „Архитектура и градоустройство“ документи, приети като писмени доказателства по делото, се установява, че като обезщетение за отчужден от М. С. М. имот, неговият син Н. М. С., придобил правото на собственост върху процесния апартамент. От представеното по делото удостоверение за наследниците на Н. М. С. № 380/01.04.1994г., издадено от СО, район Надежда, се установява, че Н. М. С. починал на 21.03.1994г., оставяйки за свои законни наследници ответниците - Н. И. С. (съпруга) и М. Н. М. (син). По делото е представена молба-декларация с вх. № ТО-6018/10.10.2001г., видно от съдържанието на която ответникът М. Н. М., представил удостоверение за наследници № 380/01.04.1994г. и поискал откриването на партида при ищеца за топлоснабдяването на процесния имот. От представените по делото съобщения към фактури, извлечение от сметка, и индивидуални справки, неоспорени от страните и др., се установява, че на името на ответника М. Н. М. такава била открита под абонатен № 126080. С депозираната пред ищеца молба-декларация за откриване на партида волеизявлението на собственика на процесния недвижим имот ответника М. Н. М. за договорно обвързване с ищеца достигнало до последния. От счетоводното откриване на партидата на името на ответника М. Н. М. се установява и писменото приемане на ищеца и изричното сключване на писмен договор по смисъла на чл. 149, ал. 1, т. 6 ЗЕ за продажба на топлинна енергия за процесния имот между „Топлофикация София“ ЕАД и собственика на имота ответникът М. Н. М..

От представените по делото писмени доказателства, в т.ч. извлечение от сметка за аб. № 126080, индивидуални справки за използвана топлинна енергия (изравнителни сметки), протокол от проведено на 04.09.2002г. общо събрание на етажните собственици за избор на ФДР, в списъка към който ответникът М. Н. М. положил подпис като клиент (титуляр) за аб. № 126080, договор, сключен на 20.12.2002г. между етажните собственици и „МХ Е.“ ООД за извършване на услугата топлинно счетоводство и др., както и от заключенията на СТЕ и ССЧЕ по делото се установява,

че сградата в режим на ЕС, находяща се на горния адрес през процесния период била топлоснабдена.

Ето защо настоящият съдебен състав приема, че от събраните по делото писмени доказателства и заключения на СТЕ и ССЧЕ се установява, че ответникът М. Н. М. през процесния период бил потребител на доставяната до процесния топлоснабден имот ап. 61, с аб. № 126080, находящ се в гр. София, ж.к. „****“, топлинна енергия.

Съгласно разпоредбата на чл. 150, ал. 1 ЗЕ продажбата на топлинна енергия от топлопреносното предприятие на потребители на топлинна енергия за битови нужди се осъществява при публично известни ОУ, предложени от топлопреносното предприятие и одобрени от ДКЕВР. Общите условия са валидни и обвързват ответника и без приемането им. Съгласно чл. 150, ал. 3 ЗЕ в срок до 30 дни след влизането в сила на общите условия, клиентите, които не са съгласни с тях, имат право да внесат в съответното топлопреносно предприятие заявление, в което да предложат специални условия. По делото не се установява ответникът М. Н. М. да се възползвал от правото си по чл. 150, ал. 3 ЗЕ. Предвид изложеното между ищеца по делото и ответника М. Н. М. за процесния период бил сключен действителен договор за продажба на топлинна енергия за битови нужди при публично известни ОУ.

При наличието на изрично сключен писмен договор между ищеца и ответника М. Н. М. без значение е дали ответникът Н. И. С. притежава вещни права от процесния имот и в какъв обем. Основанието за облигационната обвързаност на ищеца и ответника М. Н. М. не е специалната хипотеза на чл. 153, ал. 1 ЗЕ, а общата такава по чл. 149, ал. 1, т. 6 ЗЕ. Ето защо през процесния период единствено ответникът М. Н. М. бил страна по облигационното договорно отношение с ищеца за продажба на топлинна енергия за същия топлоснабден имот. По тези мотиви възражението на ответника Н. И. С., че липсва облигационна обвързаност с ищеца се явява основателно, тъй като сключеният от ответника М. Н. М. изричен договор по чл. 149, ал. 1 ЗЕ изключва приложението на специалната хипотеза на чл. 153, ал. 1 ЗЕ. Ето защо правилно исковете срещу ответника Н. И. С. са отхвърлени от първоинстанционния съд като неоснователни.

От заключението по изслушаната СТЕ се установява, че начисляваната от ищеца за процесния имот топлинна енергия била такава за отопление на имота, за БГВ и енергия отдадена от сградната инсталация. Видно от заключението на СТЕ БГВ била начислена въз основа на данните от монтираните в имота водомери – 2 бр. за топла вода. ТЕ за отопление на имота била начислена за 1 бр. отоплително тяло с монтиран ИР, с отчетени показания 0 (нула) и 1 бр. отоплително тяло щранг-лира в банята – отоплително тяло без техническа възможност за монтиране на уред за измерване на отдадената ТЕ. Начисленията за ТЕ, отдадена от щранг-лирата били извършени в съответствие с Наредба 16-334/2007г. Съобразно неоспореното заключение на СТЕ

топлинната енергия, отдадена от сградната инсталация, била начислена в съответствие с нормативната уредба.

Съгласно чл. 143 ЗЕ топлинната енергия, отдадена от сградната инсталация при въведена система за дялово разпределение чрез индивидуални разпределители, се определя от лицето, извършващо дялово разпределение на топлинната енергия в сградата съгласно методика по наредбата. При кредитиране заключението по СТЕ съдът приема за установено по делото, че монтираните измервателни уреди в абонатната станция съответствали на нормативно установените изисквания към същите, подлагани били на изискуемия контрол и точно отразявали количествата отдадена топлинна енергия. Начислените при ищеца количества потребена от ответника топлинна енергия били съответни на отчетената от измервателните уреди и разпределена от „МХ Е.“ ООД при спазване поднормативната уредба. Не се установи по делото и да са правени рекламации от ответника М. във връзка с отразеното по изравнителните сметки количество на топлинната енергия, доставена за процесния период от време, като именно показанията по последните сметки послужили за определяне на количествата топлинна енергия, за които на абоната били начислени сметките за процесния период.

Видно от заключението на изготвената по делото СТЕ, разпределението на топлинна енергия на абоната през процесния период било извършено съгласно данните по уредите за дялово разпределение, изравнителните сметки и при спазване на действащите към процесния период нормативни актове за топлоснабдяването. Посочените от вещото лице суми за топлинна енергия са отразени в заключението на СТЕ без оглед предходни неплатени и просрочени задължения и без начисляване на лихви по сумите. В посочения от вещото лице размер са съобразени изготвените от ФДР 2 броя изравнителни сметки за процесния период, както следва: от 01.05.2019г. до 30.04.2020г. – 0.47 лева за доплащане от абоната, от 01.05.2020г. до 30.04.2021г. – 321.80 лева за възстановяване на абоната. Съгласно заключението на СТЕ, след приспадане на горната сума за възстановяване, цената на разпределената на абоната топлинна енергия възлиза на обща стойност 1 725.89 лева за процесния период от 01.05.2019г. до 30.04.2021г.

Съгласно заключението на ССЧЕ стойността на доставената топлинна енергия по прогнозни данни възлизала на 2 047.15 лева. Вещото лице установило и сума за възстановяване, като дължимата от абоната сума при съобразяване на изравняването е в размер на 1 725.89 лева (посочен и в заключението на СТЕ). Видно от заключението, със суми за възстановяване по изравнителни сметки от процесния период в общ размер 321.36 лева, били извършени прихващания на месечни сметки, извън процесния период. Предвид последното обстоятелство съдът приема, че вземането на ищеца за сумата в размер на 321.36 лева, видно от заключението по ССЧЕ, е по месечни сметки

касаещи период извън процесния, предвид което и същото не е предмет на преценка от решаващия делото състав. Съдът е обвързан от търсената от ищеца с исковата молба защита, поради което следва да бъдат отчетени единствено доказаните за заявления в исковата молба като процесен период количества доставена топлинна енергия и съответно за тяхната цена да бъде уважен искът по чл. 422, ал. 1, вр. чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД, вр. чл. 150 ЗЕ. Отнасянето на част от сумите за възстановяване по изравнителните сметки за процесния период за погасяване на дължими суми за период извън процесния, на първо място противоречи на нормативната уредба досежно начина на начисляване и отчитане на топлинната енергия по чл. 153 ЗЕ, и на второ място - на чл. 103 ЗЗД. Още повече, че по горните мотиви на съда вземанията на ищеца за периода извън процесния не са предмет на преценка от решаващия делото състав, същите не са установени за дължими, и няма как съдът да приеме, че правилно ищецът е упражнил правата си по чл. 32 ОУ да извърши прихващане със сумите за връщане по изравнителните сметки от процесния период.

Въз основа на заключението на СТЕ, ССЧЕ и неоспорените писмени доказателства по делото се установява количеството на доставена топлинна енергия до процесния имот и нейната стойност. При кредитиране заключенията на СТЕ и ССЧЕ настоящият съдебен състав намира, че цената на доставената в топлоснабдения имот - апартамент № 61, находящ се в гр. София, ж.к. „*****“, бл. ***** , през процесния период от 01.05.2019г. до 30.04.2021г., възлиза в размер на сумата от 1 725.89 лева. Същото задължение, видно от заключението на ССЧЕ, не било заплатено. Ето защо съдът приема, че задължението за цена на доставена за процесния период от 01.05.2019г. до 30.04.2021г. топлинна енергия на абоната възлиза в размер на сумата 1 725.89 лева. Вземането, с оглед датата на предявяване на заявлението по чл. 410 ГПК в съда – 22.02.2022г., не е обхванато от погасителна давност. По отношение на ответника М. ищецът претендира $\frac{1}{2}$ част от вземането за главница за топлинна енергия за исковия период, предвид на което предявеният иск по чл. 422, ал. 1, вр. чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД, вр. чл. 150 ЗЕ е основателен за сумата 862.95 лева, до който размер искът е основателен. Настоящият въззивен състав приема, че след като от ответника М. се претендира $\frac{1}{2}$ част от дължимата цена на доставена топлинна енергия, тъй като бил собственик на $\frac{1}{2}$ ид.ч. от правото на собственост върху недвижимия имот, за горницата над установения размер на $\frac{1}{2}$ част от задължението от 862.95 лева до пълния предявен размер от 1 379.22 лева, предявеният установителен иск по чл. 422, ал. 1, вр. чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД, вр. чл. 150 ЗЕ се явява неоснователен на предявеното с исковата молба основание, предвид на което първоинстанционното съдебно решение следва да бъде отменено, а вместо това предявеният иск за разликата над сумата 862.95 лева до предявения по делото размер от 1 379.22 лева искът за цена на доставена топлинна енергия следва да бъде отхвърлен.

Съгласно чл. 33, ал. 4 от ОУ от 2016г., продавачът начислява лихва за забава

само върху задълженията по чл. 32, ал. 3, а именно само върху сумите по изравнителните сметки, които съгласно чл. 33, ал. 2 ОУ следва да бъдат заплатени в 45-дневен срок от изтичане на периода, за който се отнасят. Позоваването на ответника на норми от ОУ от 2014г., които предвиждаха публикуване на интернет страницата на търговеца е неоснователно. Съобразно заключението на ССЧЕ за пълния размер на задължението за цена на доставена ТЕ от 1 725.79 лева, обезщетението за забава възлиза в размер на 186.66 лева, като в случая $\frac{1}{2}$ част от задължението, възлиза в размер на сумата 93.33 лева. До последния размер, на предявеното с исковата молба основание, предявеният иск по чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. чл. 86, ал. 1 ЗЗД е основателен и следва да бъде уважен. За разликата над сумата 93.33 лева до уважения от СРС размер 186.66 лева първоинстанционното съдебно решение следва да бъде отменено, а вместо това предявеният иск за обезщетение за забава за плащането на цената на топлинната енергия следва да бъде отхвърлен.

Таксите за извършваната услуга за дялово разпределение съобразно разпоредбите на чл. 36 ОУ, чл. 61, ал. 1 Наредба № 16-334/06.04.2007г. за топлоснабдяването се фактурират и заплащат от потребителите на топлинна енергия на ищцовото дружество. Нормата на чл. 36, ал. 2 ОУ на ищеца от 2016г. предвижда обявяване по подходящ начин на клиентите на реда и начина на заплащане на услугата дялово разпределение, предвид на което съдът приема, че давността за тези вземания тече от възникването им, т.е. от фактурирането. От съдържанието на представеното по делото извлечение от сметки за абонатен № 126080 съдът приема, че дължимата сума за дялово разпределение за исковия период от м.01.2019г. до м.04.2021г. възлиза на 55.44 лева. По отношение на задължението за м.01.2019г., включено във фактура № 7022210733/31.01.2019г., вземането за дялово разпределение в размер на 1.98 лева е обхванато от погасителна давност, предвид на което при съобразяване на своевременно въведеното в срока по чл. 131 ГПК възражение, дължимата сума за дялово разпределение за необхванатия от погасителната давност период от м.02.2019г. до м.04.2021г. възлиза на 53.46 лева. По отношение на ответника М. ищецът претендира $\frac{1}{2}$ част, предвид на което искът е основателен и следва да бъде уважен до размера на сумата 26.73 лева. Първоинстанционното съдебно решение следва да бъде отменено в частта, в която СРС е отхвърлил установителния иск за цена на услугата дялово разпределение, предявен по отношение на ответника М., до размер на сумата 26.73 лева, като вместо това искът по отношение на този ответник бъде уважен до посочената сума – цена на услугата дялово разпределение за периода от м.02.2019г. до 30.04.2021г. В частта за разликата над сумата 26.73 лева до пълния предявен размер от 27.72 лева и за периода м.01.2019г., първоинстанционното съдебно решение следва да бъде потвърдено в частта, в която искът е отхвърлен.

Нормата на чл. 36, ал. 2 ОУ на ищеца от 2016г. предвижда обявяване по подходящ начин на клиентите на реда и начина на заплащане на услугата дялово

разпределение. По делото не са ангажирани никакви доказателства за извършено от търговеца оповестяване на задълженията, предвид на което при дължимото от ищеца пълно и главно доказване по делото не се установява изпадането на ответника М. в забава. Ето защо ищецът следва да понесе неблагоприятните последици на недоказването. Предявеният иск за обезщетение за забава върху главницата за дялово разпределение правилно е отхвърлен от СРС като неоснователен.

По разноските:

При този изход на спора право на разноски имат и двете страни.

Пред СРС ищецът е сторил разноски в общ размер 995.21 лева, от които 345.21 лева – заплатена държавна такса, 550 лева – за експертизи, 100 лева – юрисконсултско възнаграждение. На основание чл. 78, ал. 1 ГПК има право на разноски в размер на сумата 300.39 лева.

В заповедното производство ищецът е сторил разноски в общ размер 115.30 лева, от които 65.13 лева – държавна такса и 50 лева юрисконсултско възнаграждение. На основание чл. 78, ал. 1 ГПК има право на разноски в размер на сумата 34.75 лева.

Общият размер на полагащите се на ищеца разноски за исковото и заповедното производство възлиза на 335.14 лева, като с първоинстанционното съдебно решение, изменено по реда на чл. 248 ГПК с определение от 08.12.2022г., са му присъдени разноски в размер 509.82 лева. Първоинстанционното съдебно решение следва да бъде отменено в частта, в която на ищеца са присъдени разноски над сумата 335.14 лева, платими от ответника М..

В производството пред СРС ответниците са представлявани от адв. Г., която претендирала съдът да ѝ определи възнаграждение за осъществената безплатна правна помощ на ответниците във връзка с нормата на чл. 38, ал. 1, т. 3 ЗА. СРС определил възнаграждението в размер на 344 лева за всеки ответник. С оглед изхода на спора адв. Г. има право на възнаграждение в пълен размер по отношение на ответника Н. С., а по отношение на ответника М. – на възнаграждение в размер 136.26 лева, т.е. общо на адвоката се полагат 480.26 лева. С първоинстанционното съдебно решение са ѝ присъдени 357.20 лева, предвид на което настоящата съдебна инстанция следва да присъди на адвоката допълнително възнаграждение за производството пред първата инстанция в размер на още 123.06 лева.

Пред СГС ищецът претендира и доказва сторени разноски в общ размер 202.58 лева, от които 102.58 лева – заплатена държавна такса и 100 лева – юрисконсултско възнаграждение. С оглед изхода на спора има право на разноски в размер на сумата 3.20 лева.

Ответникът М. Н. М. е сторил разноски за държавна такса във въззивното производство в размер на сумата 52.58 лева, като с оглед изхода на спора пред

въззивния съд има право на разноси в размер на сумата 45.60 лева, които на основание чл. 78, ал. 3 ГПК следва да му бъдат присъдени

Пред СГС ответникът М. е представляван от адв. Г.. Последната претендира възнаграждение по реда на чл. 38, ал. 1, т. 3 ЗА. Възнаграждението съдът определя в минимален размер от 400 лева, като на основание чл. 78, ал. 3, вр. чл. 38, ал. 1, т. 2 ЗА, за осъществената защита на ответника М. пред СГС, на адвоката следва да бъдат присъдени 346.89 лева.

Пред СГС ответникът Н. С. е представлявана от адв. Г.. Последната претендира възнаграждение по реда на чл. 38, ал. 1, т. 3 ЗА. Възнаграждението съдът определя в минимален размер от 400 лева, което на основание чл. 78, ал. 3, вр. чл. 38, ал. 1, т. 2 ЗА, следва да бъде присъдено на адвоката.

Мотивиран от горното, Софийски градски съд

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение № 11035/12.10.2022г., постановено по гр.дело № 25419/2022г. по описа на СРС, 128-и състав, изменено по реда на чл. 248 ГПК с определение № 33437/08.12.2022г. по същото дело, **в частта**, в която на основание чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД, вр. чл. 149, чл. 149 и чл. 154 ЗЕ и чл. 86, ал. 1 ЗЗД, е признато за установено, че М. Н. М., ЕГН *****, дължи на „Топлофикация София“ ЕАД, ЕИК ***** разликата над сумата 862.95 лева до предявения размер от 1 379.22 лева, представляваща $\frac{1}{2}$ част от дължимата цена на топлинната енергия, доставена през периода от 01.05.2019г. до 30.04.2020г. в топлоснабден имот – ап. 61, находящ се в гр. София, ж.к. „*****, с аб. № 126080, ведно със законната лихва върху тази сума, считано от 22.02.2020г. до окончателното плащане, разликата над сумата 93.33 лева до уважения размер от 186.66 лева, представляваща лихва за забава за периода от 15.09.2019г. до 15.02.2022г., **в частта**, в която е отхвърлен искът на „Топлофикация София“ ЕАД, ЕИК ***** срещу М. Н. М., ЕГН *****, за установяване на вземане за цена на услугата дялово разпределение за периода от м.02.2019г. до м.04.2021г. до размер на сумата 26.73 лева, **и в частта**, в която М. Н. М., ЕГН *****, е осъден да заплати на „Топлофикация София“ ЕАД, ЕИК ***** разноси в производството по установителните искове и по ч.гр.д. № 9202/2022г. по описа на СРС, 128-и състав, в размер над сумата 335.14 лева, като вместо това **ПОСТАНОВЯВА:**

ОТХВЪРЛЯ предявените от „Топлофикация София“ ЕАД, ЕИК ***** срещу М. Н. М., ЕГН *****, искове с правно основание чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД, вр. чл. 149, чл. 149 и чл. 154 ЗЕ и чл. 86, ал. 1 ЗЗД, за разликата над сумата 862.95 лева до предявения размер от 1 379.22 лева, представляваща $\frac{1}{2}$ част от

дължимата цена на топлинната енергия, доставена през периода от 01.05.2019г. до 30.04.2020г. в топлоснабден имот – ап. 61, находящ се в гр. София, ж.к. „*****“, с аб. № 126080, ведно със законната лихва върху тази сума, считано от 22.02.2020г. до окончателното плащане, и за разликата над сумата 93.33 лева до уважения размер от 186.66 лева, представляваща лихва за забава за периода от 15.09.2019г. до 15.02.2022г.

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО, по предявения иск с правно основание чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД, вр. чл. 150 ЗЕ, че М. Н. М., ЕГН *****, дължи на „Топлофикация София“ ЕАД, ЕИК ***** сумата **26.73 лева**, представляваща $\frac{1}{2}$ част от дължимата цена на услугата дялово разпределение за периода от м.02.2019г. до м.04.2021г. за топлоснабден имот – ап. 61, находящ се в гр. София, ж.к. „*****“, с аб. № 126080, ведно със законната лихва върху тази сума, считано от 22.02.2020г. до окончателното плащане.

ПОТВЪРЖДАВА решение № 11035/12.10.2022г., постановено по гр.дело № 25419/2022г. по описа на СРС, 128-и състав, изменено по реда на чл. 248 ГПК с определение № 33437/08.12.2022г. по същото дело, **в частта**, в която е признато за установено на основание чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. чл. 86, ал. 1 ЗЗД, че М. Н. М., ЕГН *****, дължи на „Топлофикация София“ ЕАД, ЕИК ***** сумата **93.33 лева**, представляваща мораторна лихва за периода от 15.09.2019г. до 15.02.2022г., върху главницата от 862.95 лева – $\frac{1}{2}$ част от дължимата цена на топлинната енергия, доставена в топлоснабден имот с аб. № 126080, през периода от 01.05.2019г. до 30.04.2020г., **в частта**, в която същият иск е отхвърлен за разликата над сумата 186.66 лева до пълния предявен размер от 216.04 лева, **в частта**, в която е отхвърлен искът по чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. чл. 86, ал. 1 ЗЗД срещу ответника М. Н. М. за сумата 5.39 лева – обезщетение за забава за плащането на главницата за дялово разпределение за периода от 03.03.2019г. до 15.02.2022г., **и в частта**, в която са отхвърлени предявените срещу ответника Н. И. С., ЕГН *****, установителни искове по чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД, вр. чл. 149, чл. 149 и чл. 154 ЗЕ и чл. 86, ал. 1 ЗЗД за сумата 1 379.22 лева – $\frac{1}{2}$ част от дължимата цена на топлинната енергия, доставена през периода от 01.05.2019г. до 30.04.2020г. в топлоснабден имот с аб. № 126080, за сумата 216.04 лева - мораторна лихва за периода от 15.09.2019г. до 15.02.2022г., за сумата 27.72 лева, представляваща $\frac{1}{2}$ част от цената на услугата дялово разпределение за периода от м.01.2019г. до м.04.2021г., и за сумата 5.39 лева – обезщетение за забава за плащането на същата главница за периода от 03.03.2019г. до 15.02.2022г., за които вземания по ч.гр.д. № 9202/2022г. по описа на СРС, 128-и състав, на 04.03.2022г. е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК.

Като необжалвано, първоинстанционното съдебно решение е влязло в законна сила в частта, в която по отношение на ответника М. е признато за установено, че дължи на ищеца сумата 862.95 лева – $\frac{1}{2}$ част от дължимата цена на доставена

топлинна енергия през периода от 01.05.2019г. до 30.04.2020г. в топлоснабден имот с аб. № 126080.

ОСЪЖДА, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК, М. Н. М., ЕГН *****, да заплати на „Топлофикация София“ ЕАД, ЕИК ***** сумата **3.20 лева** – разноси по делото, сторени пред СГС.

ОСЪЖДА, на основание чл. 78, ал. 3 ГПК, „Топлофикация София“ ЕАД, ЕИК ***** да заплати на М. Н. М., ЕГН *****, сумата **45.60 лева** – разноси по делото, сторени пред СГС.

ОСЪЖДА, на основание чл. 78, ал. 3, вр. чл. 38, ал. 1, т. 3 ЗА, „Топлофикация София“ ЕАД, ЕИК ***** да заплати на адвокат К. П. Г. от САК, л. № 1100596210, сумата **123.06 лева**, представляваща възнаграждение за осъществена безплатна защита по делото пред СРС и сумата **746.89 лева** – полагащо се на адвоката възнаграждение за осъществена безплатна защита по делото пред СГС.

Решението е постановено при участието на трето лице помагач на страната на ищеца „МХ Е.“ ООД.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____